

Francisco Franco

Willem Peeters

Francisco Franco (1892 - 1975)

Fysiek niet imponerend, maar slim, berekenend en opportunistisch. Die eigenschappen maakten Franco tot dictator die Spanje 36 jaar met harde hand regeerde. De Caudillo die zich de gelijke waande van illustere monarchen als Filips II. Feit is dat hij bijna net zoveel macht had als de heerser over het Spaanse imperium uit de zestiende eeuw.

Typering

Francisco Franco Bahamonde, hoofdrolspeler van de Spaanse Burgeroorlog, werd op 4 december 1892 geboren in El Ferrol, toen en nu een marinebasis, het Den Helder van Spanje. Op de Firestone wegenkaarten die in de jaren zestig in omloop waren, stond steevast de vermelding 'El Ferrol del Caudillo', een van de vele verwijzingen naar en

hommages aan de latere dictator die na zijn dood langzamerhand uit het straatbeeld aan het verdwijnen zijn. De jaren van Franco zijn zeker nog niet vergeten en roepen in Spanje nog altijd heftige emoties op, niet verwonderlijk na de gruwelijkheden van de burgeroorlog en de repressie in de daaropvolgende vele jaren van dictatuur. Van deze emoties getuigt het schutblad van de biografie van Preston die te leen is in de

openbare bibliotheek van Amsterdam. Zegt de ene lezer van Franco 'een van de grootste smeerlappen ooit' te zijn geweest, de andere krast dat door en schrijft: 'idiot, de man die Spanje heeft gered. Dood aan de rooien, anarchisten, vrijmetselaars en meer van die klootzakken, leve Franco, leve het franquisme, arriba España'. Dergelijke uitingen zijn begrijpelijk, maar geven natuurlijk geen inzicht in wat voor iemand Franco nu in werkelijkheid was. In elk geval was hij een sober mens die van jongsaf aan een afkeer had van zijn vaders losbandige levenswandel. De vroomheid van zijn katholieke moeder had een enorme invloed op zijn ontwikkeling. Gedurende zijn militaire loopbaan viel het zijn collega's al op dat hij niet dronk, geen belangstelling had voor vrouwen en nooit speelde of gokte. Dat is altijd zo gebleven en de enige dingen waaraan hij later verslingerd raakte, waren de jacht en het golfspel.

Franco was zeker geen intellectueel en had moeite met het leren van een andere taal. In de periode vlak voor de burgeroorlog toen hij op de Canarische eilanden verbleef, nam hij privéles Engels, maar hij slaagde er niet in het echt meester te worden. Hij kon het noch goed verstaan, noch behoorlijk spreken.

Militaire carrière

Franco was vijf jaar oud toen Spanje de oorlog tegen de Verenigde Staten verloor en Cuba en de Filippijnen, de laatste resten van het eens zo grote imperium, kwijtraakte. Deze gebeurtenis en de opkomst van het anti-militarisme, het anti-clericalisme en het

Catalaanse separatisme zouden grote invloed hebben op de jonge Franco die dat alles als een zeer negatieve ontwikkeling beschouwde, een aanslag op de Patria. Omdat er voor Franco geen plaats was bij de marine, ging hij in 1907 naar de Militaire Academie in Toledo, waar hij vanwege zijn schrielle gestalte (1.64m) en zijn hoge stem "Franquito" werd genoemd. Eén van zijn jaargenoten was Juan Yagüe, een toekomstige oorlogskameraad die later bekend zou worden als 'de slager van

Badajoz'. In de Academie lag de nadruk uiteraard op militaire discipline en de strikt hiërarchische sfeer boodt Franco houvast. De opleiding was ouderwets, zonder veel praktijk en strategische analyse. In 1910 voltooide Franco zijn studie, waarbij hij eindigde als nummer 251 van de 312 cadetten. Niet goed genoeg voor directe uitzending naar Marokko waar in reactie op het verlies van 1898 het leger een koloniale onderneming was gestart en waar je als beginnend officier carrière kon maken. Pas begin 1912 kreeg Franco zijn kans in Marokko waar hij in de jaren tot 1926 met enkele onderbrekingen ruim tien jaar zou doorbrengen.

Franco maakte een bliksemcarrière, waarbij hij zich onderscheidde door zijn moed en zijn aandacht voor logistiek, kartering en veiligheid. In 1914 was hij al bevorderd tot kapitein en nadat hij in 1916 in zijn buik was geschoten en dit ternauwernood had overleefd, werd hij door de Hoge Commissaris van Marokko, generaal Jordana, voorgedragen ter promotie tot majoor en voor de hoogste onderscheiding voor dapperheid (Gran Cruz de San Fernando). Het Ministerie van Oorlog verzette zich daartegen, maar Franco ging in beroep bij de hoogste bevelhebber, koning Alfons XIII, die besloot hem in 1917 de bevordering toe te kennen. De onderscheiding ging echter zijn neus voorbij.

Zijn actie maakte Franco niet populair bij de militaire adviseurs en omdat er in Marokko geen post was van de rang van majoor, was Franco gedwongen terug te keren naar Spanje waar hij geplaatst werd in Oviedo. Franco was een echte *Africanista* geworden. Africanistas werden militairen genoemd, die gevechtspraktijk hadden opgedaan en die zich zagen als de enige verdedigers van de Patria. Door zijn houding als Africanista kreeg hij het in Oviedo aan de stok met oudere officieren zonder oorlogservaring die hem als veel te ambitieus beschouwden.

In 1917 braken er sociale conflicten uit en werd er gestaakt in Asturië. Deze staking werd bloedig neergeslagen. Eén van de colonnes stond onder bevel van Franco die een beslissende rol speelde in het herstellen van de orde. In datzelfde jaar ontmoette Franco zijn toekomstige vrouw Carmen (Maria del Carmen Polo y Martínez Valdés), vijftien jaar oud. De familie moest eigenlijk niets weten van Franco. Carmen drukte echter door en de relatie bleef in stand, maar werd doorkruist door het aanbod aan Franco om vicecommandant te worden onder Millán Astray van het Spaanse Legioen (*Tercio de Extranjeros*), een bonte verzameling van huurlingen, desperado's, criminelen en pistoleros (revolverhelden). Franco ontpopte zich na terugkomst in Marokko in 1920 tot een man van nietsontziende meedogenloosheid die elke vorm van obstructie of ongehoorzaamheid van zijn ondergeschikten afstrafte, zelfs met de doodstraf. Emotioneel stompte hij af en dat is altijd zo gebleven, getuige de gruwelijkheden die hij beging en toestond tijdens de burgeroorlog.

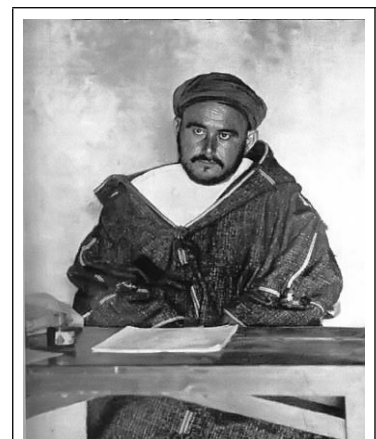
Francisco's reputatie werd definitief gevestigd toen hij in 1921 succesvol weerstand bood aan het Berberleger dat de stad Mellila bedreigde na het Spaanse leger te hebben teruggedrongen. De gewonde Millán Astray droeg de leiding van het legioen over aan Franco die tijdens zijn verlofperiode onthaald werd door de burgemeester van El Ferrol en zelfs door de koning werd ontvangen. Franco gaf aan slechts zijn plicht als soldaat te hebben vervuld en hij meende dat. Het huwelijk met Carmen was gepland voor juni 1923, maar de officiële benoeming van Franco tot chef van het Spaanse legioen – in de rang van luitenant-kolonel – doorkruiste dit opnieuw. Franco vertrok naar Marokko en het huwelijk werd uitgesteld tot het jaar daarop. Franco's antwoord aan journalisten: "Als de Patria roept dan is er slechts één antwoord: *'iPresente!'*"

Op 22 oktober 1923 was het dan zover en traden Carmen en Franco in het huwelijk in de kerk van Oviedo. Het was een huwelijk van aanzien. Twee lokale aristocraten tekenden het huwelijksregister en koning Alfons XIII trad via de gouverneur van Oviedo op als getuige. Een krant kopte: 'De bruiloft van een heroïsche Caudillo'. Het was voor het eerst dat deze titel (Caudillo betekent aanvoerder of leider) werd gebruikt.

Jongste generaal van Europa

1923 was ook het jaar waarin de militairen onder leiding van generaal Miguel Primo de Rivera een coup poging waagden en probeerden een militaire dictatuur op te zetten. Koning Alfons stemde in met de ontmanteling van de constitutionele monarchie en Primo de Rivera kreeg de absolute macht. De koning was besluiteloos over wat er met Marokko zou moeten gebeuren en Primo de Rivera had de neiging het op te geven, zeer tegen de zin van Franco die in april 1924 plannen lanceerde om de rebellen in Marokko te vernietigen. In dat jaar slaagde hij erin een aantal Spanjaarden, Joden en bevriende Arabieren uit de omsingeling van de Marokkaanse opstandelingenleider Abd el Krim te bevrijden, een daad die hem de bevordering tot kolonel opleverde.

In 1926 kwam er een eind aan de ambities van de opstandelingen. Abd el Krim werd door de Spanjaarden met hulp van de Franse kolonistors een nederlaag toegebracht en het was weer Franco die daarin een grote rol speelde, Ter honorering van dit wapenfeit werd hij in datzelfde jaar op drieëndertigjarige leeftijd bevorderd tot brigadegeneraal, de jongste generaal in Europa. Op grond van deze rang moest hij het legioen verlaten en kreeg hij in Spanje het bevel over de brigade van Madrid, een zeer prestigieuze post. Als politieke bagage bracht hij uit Marokko de opvatting mee over landsbestuur als patronage van gekoloniseerden die een stevige ouderlijke hand behoeften, een opvatting die hij altijd is blijven koesteren. Het jaar 1926 bracht Franco nog iets: de geboorte van zijn enige kind María del Carmen Franco y Polo.

Abd el Krim
1882/83-1963

De Militaire academie

De jaren dat Franco diende onder Primo de Rivera waren voor hem gouden tijden waarin hij leiding gaf aan de begin 1927 opgerichte Algemene Militaire Academie in Zaragoza, een initiatief van Primo de Rivera die een eind wilde maken aan de interne tegenstellingen in het leger. Tegenstellingen tussen de oude garde die de monarchie een warm hart toedroegen en de op de dictator gestelde Africanistas, die af wilden van het op anciënniteit gebaseerde promotiesysteem dat krijgsprestaties onvoldoende tot hun recht deed komen. Franco had overigens met zijn Academie liever in El Escorial gezeten, dichtbij het centrum van de macht. Later beweerde hij dat hij van daaruit de val van de monarchie in 1931 had kunnen voorkomen, terwijl hij in Zaragoza op 350 km afstand machteloos stond. Onder zijn leiding kregen de cadetten aanzienlijk meer praktische training dan tevoren. Zijn motto als directeur was 'hij die lijdt zal overwinnen'. Franco stak zijn bewondering voor de organisatie en discipline van de Duitse Militaire Academie in Dresden, die hij in 1929 op uitnodiging van de Duitsers bezocht, niet onder stoelen of banken en vanaf die tijd dateert een liefdesverhouding van Franco met de Duitsers die zou duren tot 1945.

Miguel Primo de Rivera
1870-1930

Op 30 januari 1930 viel het dictatorschap van Primo de Rivera die zo ongeveer alle Spaanse groeperingen tegen zich in het harnas had gejaagd. De ex-dictator vluchtte naar Parijs waar hij in maart van dat jaar overleed. Koning Alfons XIII benoemde generaal Berenguer tot opvolger, maar de gebeurtenissen namen een andere wending. Samenzwerende republikeinen sloten in augustus 1930 het pact van San Sebastián en vormden een regering in afwachting. Een van hen, Alejandro Lerroux, vroeg Franco zich bij hen aan te sluiten, wat deze onmiddellijk weigerde, alert als hij was om niet te vroeg partij te kiezen. De daaropvolgende gemeenteraadsverkiezingen in 1931 luiden de val in van de monarchie en Spanje werd een republiek. Franco ging een periode tegemoet als dienaar van een geheel ander bewind dan hij sinds 1926 gewend was.

Franco en de tweede republiek

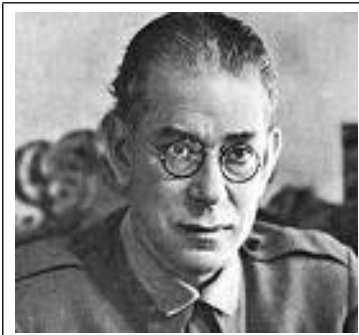
In april 1931 deed koning Alfons XIII afstand van de troon toen bij gemeenteraadsverkiezingen bleek dat in de grote steden de monarchistische aanhang was verdwenen. Spanje werd voor de tweede keer een republiek en de macht kwam in handen van een linkse regering waarin de republikein Manuel Azaña als minister van Oorlog formeel de superieur was van Franco. In plaats van Franco die positie te gunnen die hij innam in de jaren ervoor heeft Azaña voortdurend pogingen ondernomen om diens speelruimte te verkleinen, iets wat Franco niet kon verkroppen. In 1931 was Franco erop gebrand benoemd te worden tot Hoge Commissaris van Marokko, maar Azaña passeerde hem waarmee hij een kans liet lopen om Franco's loyaliteit te winnen. Ook het opheffen in juni 1931 van de militaire academie van Zaragoza, waaraan Franco leiding gaf, zette veel kwaad bloed evenals zijn benoeming in februari 1933 tot commandant generaal van de Balearen, een positie die hij beneden zijn waardigheid achtte.

Azaña (l) en Franco in 1932

In datzelfde jaar keerde echter het tij voor Franco. De populariteit van Azaña daalde vanwege het uitblijven van voldoende successen met de door zijn kabinet ingezette hervormingen. Bij de verkiezingen van november werden de bordjes verhangen. De linkse partijen verloren en Franco zag zijn positie onder de nieuwe conservatief-republikeinse regering aanzienlijk verbeteren. Pogingen om Franco zijn steun te laten verlenen aan de oprukkende falangisten mislukten; hij wantrouwde ze en tussen hun leider Primo de Rivera, een flamboyante figuur, en de sobere generaal boterde het niet. In 1934 kwam links in opstand en probeerden de socialisten de macht te grijpen. Maar alleen in Asturië slaagde deze machtsgreep die na een harde actie onder leiding van Franco werd neergeslagen. Hij had haarscherp door dat bij inzet van Spaanse dienstplichtigen deze wel eens zouden kunnen weigeren op hun landgenoten te schieten en zette 'zijn' Marokkaanse soldaten in die korte metten maakten met de opstandelingen. Dit optreden droeg bij aan zijn benoeming in mei 1935 tot chef van de generale staf.

Op 16 februari 1936 waren er opnieuw verkiezingen. Dit keer een overwinning voor het linkse Volksfront. Franco probeerde de premier, Manuel Portela, te bewegen de staat van beleg af te kondigen en links de pas af te snijden, maar dat mislukte. Portela trad af en gaf de macht direct over aan Azaña die, wetend wat de rol was van Franco, hem van zijn functie onthief en hem overplaatste naar de Canarische eilanden. Azaña formeerde een nieuw kabinet van links-republikeinse partijen.

Emilio Mola Vidal
1887-1937

Na de verkiezingen raakte Spanje in een spiraal van geweld tussen links en rechts. In die toenemende chaos werd het initiatief tot een militaire opstand genomen door generaal Emilio Mola die zich verzekerd wist van een aantal getrouwen, maar toen nog niet van Franco die zijn diensten aan de regering aanbood om de chaos te bedwingen, waarmee hij aangaf dat het complot van Mola zou kunnen worden voorkomen. Of hij dit deed uit ultieme loyaliteit aan het gezag of uit opportunisme zal wel nooit helemaal

duidelijk worden. Het aanbod werd afgeslagen, maar nog sloot Franco zich niet aan bij de opstandelingen. Dat gebeurde pas nadat een vooraanstaand leider van de rechtse oppositie, Calvo Sotelo, was vermoord, een week voordat de opstand zou uitbreken. Franco hield zijn kaarten graag lang tegen de borst.

Burgeroorlog: naar absoluut leiderschap

Op 18 juli 1936 brak de militaire opstand uit die slechts gedeeltelijk lukte. Franco nam de leiding in handen van de aan hem loyale legereenheden in Marokko. Met hulp van de Duitsers en Italianen werd een luchtbrug gecreëerd. Franco ontliet in de daaropvolgende strijd het risico van mislukking en was niet op snelle successen. Hij ging voor zekerheid, wat hem door sommige collega's niet in dank werd afgenomen, maar het getuigt wel van een strategisch inzicht waardoor hij zich gedurende de gehele Burgeroorlog zou laten leiden. In de eerste maanden van de oorlog bleek tevens dat Franco eenmaal ingenomen landsdelen voorgoed wilde 'bevrijden' van linkse elementen: 'In een Burgeroorlog is een systematische bezetting van territoria, gepaard aan de noodzakelijke zuivering te verkiezen boven een snelle opmars van legers dat een met vijanden geïnfecteerd land achterlaat.' Dit schoonmaken gebeurde op meedogenloze wijze: De opstandelingen executeerden systematisch hun tegenstanders.

Franco (r) in Burgos, 1936

Al direct na de eerste gevechten ontstond bij de militairen het gevoel dat er een eenhoofdige leiding moest komen. In principe waren er slechts twee serieuze kandidaten, Mola en Franco. Maar Franco had zich superieur betoond in het leggen van buitenlandse contacten en hij voerde het bevel over de meest capabele troepen. Op 28 september 1936 benoemde de militaire Junta Franco tot Generalísimo, opperbevelhebber van alle legeronderdelen en staatshoofd. De eerste belangrijke stap naar de absolute macht was gezet. Tijdens de installatie als staatshoofd op 1 oktober te Burgos verklaarde Franco: 'Generaals en officieren

van de Junta, U kunt trots zijn, u viel een uiteengevallen Spanje ten deel en u reikt me nu een Spanje aan verenigd in een grandioos ideaal. De victorie is aan ons.' Een campagne werd ingezet om hem als *Caudillo* (aanvoerder) te profileren, een term die hem verbond met legeraanvoerders uit het verleden. De slogan '*Una Patria, Un Estado, Un Caudillo*' ontstond, naar analogie van het Duitse 'Ein Volk, ein Reich, ein Führer'.

In 1937 rekende Franco af met de politieke diversificatie binnen zijn eigen aanhang van het door de nationalistenvoerders veroverde gebied. Vooral de toenemende kracht van de Falangisten en Carlisten vormde een bedreiging voor de eenheid en voor zijn positie. Hij slaagde erin ze op te nemen in een nieuwe

Isidro Gomá Tomás
1869-1940

eenheidspartij: de *FET y de las Jons* (*Falange Española Tradicionalista y de las Juntas de Ofensiva Nacional Sindicalista*). Franco's leidende positie in deze nieuwe partij bracht zijn relatie met de kerk in gevaar omdat de kerk weinig moest hebben van fascisme en de Falange. Kardinaal Gomá (hoofd van de Spaanse kerk) zette echter op verzoek van Franco in een brief aan 'De bisschoppen overal ter wereld', uiteen dat de *Caudillo* wel degelijk uit was op steun aan de kerk en legitimeerde de rebellie.

In het verdere verloop van de Burgeroorlog kreeg Franco te maken met voorkeuren uit eigen kring en uit het buitenland om snel successen te boeken, maar steeds streefde hij ernaar om zoveel mogelijk veroverd terrein te consolideren en te zuiveren.

Dat gaf de republikeinen telkens ruimte om tegenoffensieven in te zetten die overigens geen van alle tot succes leidden. Het had natuurlijk wel ten gevolge dat aan beide zijden onvoorstelbaar grote verliezen werden geleden. Omdat de oorlog veel langer duurde dan wie dan ook had voorzien, werden er diverse bemiddelingspogingen gedaan door Italië, het Vaticaan en Engeland. Maar Franco wees al deze pogingen af: 'alle nationalistische Spanjaarden zouden liever sterven dan het lot van Spanje andermaal in handen leggen van een Rode of een democratische regering'. Franco glorieerde als Caudillo en afficheerde zich als de man die Spanje van de rode hordes redde. Hij vergeleek zich graag met de christelijke koningen die de Moren hadden verdreven: 'onze oorlog is geen burgeroorlog maar een kruistocht. Ja, onze oorlog is een religieuze oorlog. Wij die vechten, christenen of moslims, zijn soldaten van God en we vechten niet tegen mensen, maar tegen atheïsme en materialisme'.

In juli 1938 werd het tweejarig bestaan gevierd van de opstand en werd Franco benoemd tot kapitein-generaal van het leger en de marine. Deze rang was vroeger alleen gereserveerd voor koningen van Spanje. Franco's zelfvertrouwen steeg wederom, maar de strijd was nog niet gestreden. Pas op 1 april 1939 werd Madrid ingenomen. Franco schreef in zijn dagboek: 'vandaag, met het verslagen en ontwapende rode leger, hebben onze zegevierende troepen hun einddoel bereikt. De oorlog is voorbij'. De Paus stuurde een felicitatietelegram waarin hij uiting gaf aan zijn immense vreugde die de Spaanse katholieke overwinning hem had gebracht. Al snel werd de wet op de politieke verantwoordelijkheden van kracht. Deze verklaarde alle aanhangers van de republiek tot schuldig aan crimineel gedrag en voorzag in een terugwerkende kracht tot oktober 1934. Lidmaatschap van een linkse partij en van een vrijmetselaarsloge werd als misdaad beschouwd. De eerste stap in repressie op grote schaal na de burgeroorlog was gezet.

De Tweede Wereldoorlog

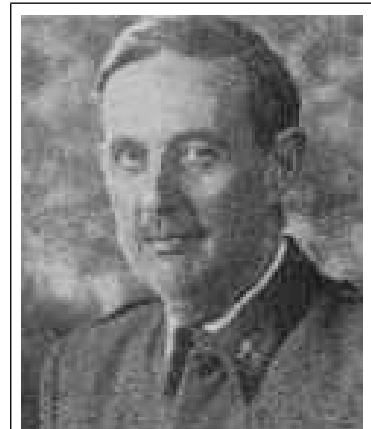
Gedurende de Tweede Wereldoorlog streefde Franco ernaar om een deel van zijn imperialistische dromen - het herstel van het Spaanse wereldrijk - te verwezenlijken door de Spaanse invloed in Noord-Afrika te vergroten. Niet in de vorm van een monarchie, maar als een almachtig militair bewind met hemzelf in de hoofdrol. Hij zocht daarvoor steun bij de asmogendheden Duitsland en Italië, maar die moesten daar niets van hebben.

Wel drongen zij er voortdurend op aan bij Franco zich aan te sluiten bij de as, iets wat Franco misschien wel zou hebben gewild, maar waartoe hij niet in staat was gezien de deplorabele toestand van de Spaanse economie en wat hem in ernstig conflict zou brengen met de geallieerden die hij dringend nodig had in verband met voedselhulp. Vandaar dat Spanje formeel een neutrale status innam tijdens de oorlog.

Franco en Hitler
Hendaya 1940

In de zomer en herfst van 1939 rekende Franco af met een aantal hoge militairen die hem altijd gesteund hadden, maar die hij beschouwde als concurrenten. Zo werd generaal Kindelán, de man die Franco in 1936 voordroeg als Caudillo, maar altijd gepleit had voor herstel van de monarchie, weggezet via een benoeming op de Balearen, net

Alfredo Kindelán
1879- 1962

zoals Franco zelf in 1933 was overkomen. Zijn eigen positie verstevigde hij met de *Ley de la Jefectura del Estado* op 8 augustus waardoor hij de bevoegdheid kreeg wetten uit te vaardigen zonder het kabinet te raadplegen. Dat gaf hem een machtspositie die vergelijkbaar is met die van de middeleeuwse koningen. Franco was ervan overtuigd dat de economische problemen zich zouden oplossen ten gevolge van een politiek gericht op volstrekte economische onafhankelijkheid (autarkie). Maar zijn in oktober gepresenteerde tienpuntenplan onderschatte volledig de mogelijkheden om imports substituten te creëren, export te bevorderen, zich te baseren op eigen grondstoffen en het kunnen stellen zonder buitenlandse investeerders. Ook de overwaardering van de peseta speelde een rol. De gevolgen waren desastreus en hongersnood kostte het leven aan duizenden Spanjaarden. Franco had het volk beloofd: 'geen huis zonder licht en geen Spanjaard zonder brood'. Maar hij nam de vreemdste beslissingen. Zo was hem op de mouw gespeld door een geoloog dat Spanje rijk was aan gouderts in de Extramadura. Hij gaf order om te gaan delven. Ook geloofde hij het fabeltje dat een mengsel van water en plantenextracten zou kunnen dienen als brandstof, wat leidde tot een enorme fraude.

Persoonlijke contacten tussen Franco en de Duitse nazi's verliepen stroef. De Duitsers zagen Franco als een onbeduidende figuur en het was uitgerekend Himmler die tijdens

een bezoek aan Spanje in oktober 1940 zich ontsteld toonde over de repressie en stelde dat je militante arbeiders beter in je nieuwe systeem kunt integreren dan ze uit te roeien.

Ook de ontmoeting tussen Hitler en Franco in diezelfde maand in de Spaans-Franse grensplaats Hendaya verliep niet volgens Franco's wens. Franco zag het als historisch moment, maar Hitler wekte de indruk dat hij iets anders aan zijn hoofd had dan een deal met Franco. Franco's omstandige pleidooi voor coöperatie met betrekking tot zijn Marokkaanse ambities, zijn betogen en ook zijn verschijning - de impressie wekkend dat hij van gelijk statuur was als de führer - irriteerde Hitler mateloos. Franco kwam er niet onderuit om voedselhulp te vragen aan de Verenigde Staten. Die werd toegezegd, zij het dat deze pas arriveerde in januari 1941 (via het Rode Kruis), maar de VS maakte duidelijk dat de verschaffing ervan afhankelijk was van de internationale positie van Spanje: neutraal blijven dus. Aan de andere kant bleef Hitler druk uitoefenen op Spanje om mee te doen aan de oorlog, een voorwaarde ter verkrijging van militaire voorraden. Maar omdat Hitler nooit aanstalten maakte die voorraden te sturen bleef Franco afwachtend. Had Hitler dat wel gedaan, dan had hij Franco min of meer gedwongen militaire voorbereidingen te treffen.

Eisenhower en Franco
Madrid 1959

Franco ontwikkelde in die tijd een passie voor film (hij had een privébioscoop) en hij schreef het script voor de film RAZA. De film geeft in elk geval wel zijn opvattingen over hoe Spanje geregeerd moest worden: zoals een vader heerst over zijn gezin, streng maar rechtvaardig.

In 1943 veranderde het beeld voor Franco drastisch. De toenemende kracht van de geallieerden deden zijn dromen over een nieuw Spaans imperium in rook vervliegen. Hij concentreerde zich op het oplossen van de binnenlandse politieke problemen, met name op de strijd tussen de monarchisten en de Falange. Een manifest van vooraanstaande leden van de Cortes verscheen in juni en daarin werd Franco werd gevraagd vóór het eind van de wereldoorlog de katholieke monarchie te herstellen.

Dit met het oog op een mogelijk te verwachten harde houding van de geallieerden jegens Spanje door de voortdurende sympathiebetuigingen voor de asmogendheden. Maar Franco sloeg hard toe in een rede ter gelegenheid van de verjaardag van de

opstand. Aan troon-pretendent, Don Juan Carlos de Borbón y Battenberg, zoon van de in 1941 overleden koning Alfons XIII, maakte hij duidelijk dat hij geen recht kon doen gelden op de troon omdat Alfons immers zelf was vertrokken.

Vanaf 1945

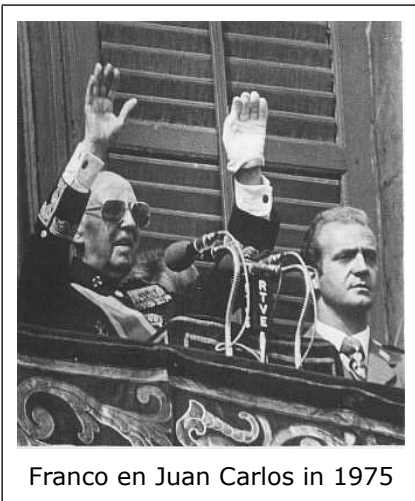
Na de Tweede Wereldoorlog zijn er drie zaken geweest die Franco bezighielden. Internationale erkenning, zijn opvolging en het economisch herstel. Internationale erkenning was er in eerste instantie niet. Op initiatief van Mexico werd tijdens de oprichtingsvergadering van de Verenigde Naties in 1945 een voorstel aanvaard om elk land te weigeren met een regime dat door het leger in het zadel was geholpen. Maar in de jaren daarna keerde het tij. De Amerikanen toonden interesse in het vestigen van militaire bases in Spanje en toen Churchill verklaarde het een beetje merkwaardig te vinden dat er wel een Engelse ambassadeur in Moskou was, maar niet in Madrid, terwijl de individuele Spanjaard een vrijer leven had dan de gemiddelde Rus, beseftte Franco dat internationale erkenning nabij was. Het ging toen snel. In 1951 gaven de VS steun aan toetreding van Spanje tot de Verenigde Naties in ruil voor luchtmachtbases op het Iberisch schiereiland. Bij zijn inauguratie in januari 1953 benadrukte president Eisenhower het belang van goede relaties met Spanje en in september van datzelfde jaar werd een defensiepact tussen Spanje en de VS ondertekend. Maar Spanje werd wel buiten de Nato gehouden.

Toetreding tot de verdragsorganisatie werd pas werkelijkheid in 1982, ruim na Franco's overlijden. Maar Franco beleefde wel een hoogtepunt in zijn buitenlandse carrière met de acceptatie van een uitnodiging aan Eisenhower voor een bezoek aan Madrid. Dat vond plaats in december 1959. Ook bij het Vaticaan boekte Franco succes. Reeds in 1948 startte overleg over een concordaat met de kerk dat in 1953 werd bekrachtigd.

Van alle kanten werd steeds meer druk uitgeoefend op Franco om zijn opvolging wettelijk te regelen en in juli 1947 was het zover: de *Ley de Sucesión* werd bij referendum aangenomen. Daarin werd vastgelegd dat Spanje een politieke eenheid is en een katholieke staat, een koninkrijk waarvan de Caudillo het staatshoofd was, die het recht kreeg door te regeren tot zijn dood of totdat hij onbekwaam zou zijn. Ook had hij het recht zijn opvolger te kiezen. In die tijd begon Franco serieus aandacht te besteden aan de opvoeding van Juan Carlos, zoon van de door hem verguisde troonpretendent Don Juan.

Met de opvoeding van Juan Carlos in Spanje onder toezicht van Franco en zijn toezegging dat Bourbons recht zouden houden op de troon was het probleem van de monarchistische oppositie onder controle.

In 1957 werd het zelfs Franco duidelijk dat zijn economische politiek met het streven naar autarkie ten dode was opgeschreven. Hij benoemde een aantal technocraten in zijn kabinet, waarvan de nieuwe minister van financiën Mariano Navarro Rubio en de technisch secretaris Laureano López Rodó, het meest invloedrijk waren. In maart 1959 werd een stabilisatieplan aangenomen, de peseta gedevalueerd en de overheidsuitgaven teruggedrongen. Wat Franco niet toestond was een drastische reductie van het leger en van het militaire budget. Vanaf dat moment liet Franco het

financieel-economisch beleid aan de technocraten over. Een beslissing die al begin jaren zestig zijn vruchten zou afwerpen. De opbouw van de toeristenindustrie is daar misschien wel het duidelijkste voorbeeld van.

In de loop van de jaren verslechterde de gezondheidstoestand van Franco langzaam maar zeker. Hij leed aan de ziekte van Parkinson. En terwijl de technocraten de ene na de andere hervorming doordrukten (zoals de perswet in 1966 die voorzag in censuur achteraf en niet

vooraf zoals tot dan toe gold) trok Franco zich steeds verder terug uit de actieve politiek. Jagen, vissen en vooral het kijken naar voetbal waren zijn passies. Pas in augustus 1968 maakte Franco bekend dat Juan Carlos hem zou opvolgen na zijn dood.

Ofschoon er in de zestiger en zeventiger jaren hervormingen plaatsvonden onder de dictatuur, bleef de repressie voortduren. Tot vlak voor Franco's dood werden er nog tegenstanders van het bewind geëxecuteerd aan de wurgpaal. De dictator die Spanje zesendertig jaar had beheerst als een feodaal vorst overleed op 19 november 1975. Juan Carlos werd koning van Spanje. De opvoeding die hij had genoten onder leiding van de Caudillo zou hem er niet van weerhouden een koers te gaan varen die Spanje van het franquisme zou bevrijden.

21 juli 2010